

АНАСТАС СТОЯНОВ

• • •

ТИХИ БЯЛИ ДУНАВ! —
и сърце се взривява грижди.
Тихи бели думи —
молитвени думи, всевишни.

Горещници да са горещи,
мраз коледен по вълчи да вие,
Русе руси си коси решн,
Русе бели си нозе мне.

Бог ми е — все млад, все вечен,
дете ми е — не град, не призрак.
Колко ми е на ръка далечен,
приж ми е на сърце близък.

Но бяла смърт стрелна езици
и попадаха близо и надалеко

мъртви ветрове и мъртви птици,
мъртви звезди и мъртво ехо.

И вик изконен в съня ми прозвънна,
и черно небо до дън се пропука.
И ето ме, дойдох безмълвна, безсънна,
да си го взема оттука.

Друг бряг да диря, да прося —
усое усойно, вървище върло...
Но мигар съм лястовица, да нося
и кал, и песен — все в едно гърло?

И стискат ли се в шепа въглени жежки,
и крепят ли се на устни остри ножове?
Ах, никъде, никъде няма по-тежки
от българските гробове!